

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/189/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6111220955
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Mikulaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6111220955.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jaroslava Mikulaja a sudcov JUDr. Oľgy Maľovej a JUDr. Jaroslava Galla, v právnej veci navrhovateľky: V.. Q. K., advokátky, so sídlom H. 1, K., IČO: 421 079 20, proti odporkyňi: M. D., nar. XX. XX. XXXX, bytom T. XXXX/XX, A. A., zast. JUDr. Františkom Vavráčom, advokátom, so sídlom Horná 51, Banská Bystrica, o zaplatenie 1.600,- Eur s prísl., na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu v Banskej Bystrici, č. k. 9C/219/2011 - 93, zo dňa 06. 06. 2012, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e.

Navrhovateľka je povinná nahradiť odporkyňi trovy odvolacieho konania v sume 79,- Eur JUDr. Františkovi Vavráčovi, advokátovi, so sídlom Horná 51, Banská Bystrica do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd rozhodol tak, že návrh navrhovateľky, ktorým sa domáhala od odporkyne zaplatenia sumy 1.600,- Eur s 9,25 % úrokom z omeškania ročne od 29. 05. 2011 až do zaplatenia, zamietol.

Okresný súd rozhodoval o návrhu navrhovateľky, ktorým sa od odporkyne domáhala zaplatenia žalovanej istiny na tom základe, že jej v konaniach vedených na Okresnom súde v Banskej Bystrici pod č. k. 7C/6/2010 a 13C/95/2010 poskytla právnu pomoc. S odporkyňou uzatvorila zmluvu o právnej pomoci, pričom sa v zmluve dohodli, že základná sadzba tarifnej odmeny za 1 úkon právnej služby bude vo výške 200,- Eur, vrátane hotových výdavkov a náhrady za stratu času. Odmenu za realizované úkony právnej služby žiadala od odporkyne uhradiť na základe faktúry zo dňa 28. 03. 2011 s lehotou splatnosti 28. 05. 2011. Odporkyňa pohľadávku navrhovateľky neuznávala, pretože právna pomoc zo strany navrhovateľky jej nebola poskytnutá riadne a včas, naopak, bola poskytnutá nekvalifikovane, preto uplatnenie nároku je v rozpore s dobrými mravmi.

Na základe výsledkov vykonaného dokazovania okresný súd dospel k záveru, že návrhu navrhovateľky nie je možné vyhovieť, pretože úkony právnej služby, ktoré v uvedených konaniach vykonala, nemožno považovať za účelne vykonané. V konaní 7C/6/2010 nebolo možné považovať jej návrh za riadny návrh v súvislosti s výkladom ustanovenia § 80 O. s. p. a § 152 ods. 2 O. s. p. - návrh na vydanie medzitýmneho rozsudku, ako to vyplynulo aj zo zrušujúceho rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici. Do skončenia právneho zastúpenia v tomto konaní navrhovateľka riadne nešpecifikovala žalobný návrh, vady návrhu neboli odstránené. Pokiaľ išlo za úkon písomné podanie protistrane zo dňa 10. 12. 2009,

toto nesúviselo s predmetom tohto konania. Čo sa týka úkonu príprava a prevzatie zastúpenia, keďže sa jednalo o spory, ktoré skutkovo súviseli a týkali sa totožných účastníkov, priznanie náhrady za tento úkon v oboch konaniach okresný súd považoval za uplatnenie nároku v rozpore s dobrými mravmi. Za účelné považoval úkony právnej pomoci vykonané v konaní č. k. 13C/95/2010, a to prípravu a prevzatie, písomné podanie odporu spolu v hodnote 400,- Eur. Za ďalšie úkony, a to písomné podanie odvolania, podnet na mimoriadne dovolanie, návrh na prerušenie konania, pri týchto navrhovateľka nemohla požadovať odmenu v plnej dohodnutej tarifnej výške, ale maximálne 50 % z dohodnutej výšky odmeny za tieto úkony. Ani tieto úkony však okresný súd nepovažoval za účelne vykonané, keď samotná navrhovateľka považovala za taktický postup podanie dvoch žalôb skutkovo súvisiacich, týkajúcich sa totožných osôb a následne požadovala v konaní č. k. 13C/95/2010 prerušenie konania do skončenia veci č. k. 7C/6/2010. Takémuto návrhu nebolo vyhovené. Odporkyňa uhradila z titulu zálohy sumu 1.000,- Eur, ktorá suma bola postačujúca na krytie odmeny za účelne vynaložené trovy právneho zastúpenia na strane navrhovateľky.

Pri právnom posúdení veci okresný súd vychádzal z ustanovenia § 18 ods. 2 a 5 Zákona o advokácii.

Proti tomuto rozsudku podala odvolanie navrhovateľka a žiadala ho zmeniť tak, že odporkyňa bude zaviazaná zaplatiť jej sumu 1.600,- Eur spolu s 9,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 1.600,- Eur od 29. 05. 2011 až do zaplataenia a nahradiť jej trovy konania. Poukazovala na to, že je nesporné, že medzi ňou a odporkyňou bola uzatvorená zmluva o právnej pomoci dňa 04. 12. 2009 s dohodnutou základnou sadzbou odmeny za 1 úkon právnej služby vo výške 200,- Eur, že počet vykonaných úkonov korešponduje s predmetným vyúčtovaním vo faktúre, že odporkyňa prehlásila, že si je vedomá, že výsledok konaní, v ktorých realizovala úkony, je neistý, že bola oboznámená s Vyhláškou o odmenách a náhradách advokátov. Odporkyňa sa zaviazala zaplatiť odmenu spolu s výdavkami a náhradou za stratu času podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z., pričom sa zaviazala ju zaplatiť kedykoľvek bude vyúčtovaná bez ohľadu na to, či bola prisúdená voči odporcovi, ako to vyplýva z plnomocenstva. Okresný súd na túto skutočnosť neprihliadol, dopredu svojím konštatovaním prejudikoval rozhodnutie o náhrade trov v konaniach č. k. 7C/6/2010 a 13C/95/2010, kde ako zástupkyňa odporkyne realizovala úkony, pričom dáva do pozornosti, že konania v čase vyúčtovania úkonov prebiehali a neboli tieto konania právoplatne skončené a o náhrade trov konania v týchto konaniach nebolo rozhodnuté. Závery okresného súdu o posudzovaní účelnosti vykonaných úkonov v uvedených konaniach sú nesprávne, pretože účelnosť posudzovania úkonov prináleží rozhodovaniu súdov v uvedených konaniach.

Dáva do pozornosti odvolaciemu súdu, že v rámci realizácie úkonov v konaní č. k. 7C/6/2010 Krajský súd Banská Bystrica na základe jej odvolania voči odmietnutiu žaloby rozhodol tak, že rozhodnutie prvostupňového súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd v konaní rozhodnutím č. k. 12Co/135/2010 zo dňa 19. 05. 2010 vytkol procesné pochybenia okresného súdu - uviedol, že nebol dôvod na odmietnutie návrhu z dôvodu jeho neurčitosti alebo nejasnosti podania, resp. z dôvodu neodstránenia väd návrhu. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, preto sú neakceptovateľné tvrdenia okresného súdu v tejto veci, že ňou vykonávané úkony neboli účelné.

Okresný súd opomenul, že vyúčtovaná odmena za úkony realizované za zastupovanie v uvedených konaniach a náhrada nákladov konania sú dva odlišné právne inštitúty. V rámci uzatvorenej zmluvy bola medzi ňou a odporkyňou dohodnutá odmena zmluvne. Základnú sadzbu odmeny za 1 úkon právnej služby si dohodli v zmluve o právnej pomoci, preto v danom prípade okresný súd nesprávne aplikoval právnu normu. Súčasťou právnej služby nie je zabezpečenie správnosti rozhodovania jednotlivých súdov. Ona, ako advokátka, nemôže rýchlosť rozhodovania, jeho správnosť alebo postup ovplyvniť.

Okresný súd sa nezaoberal všetkými vyúčtovanými úkonmi, ktoré boli reálne vykonané a odsúhlasené. Neskúmal hodnovernosť tvrdení odporkyne. Neskúmal, že predmetom vyúčtovania boli aj iné úkony ňou realizované, ktoré kontinuálne nasledovali po podaní žalôb. Úkony boli realizované účelne s odobrením zo strany odporkyne. Je nelogické, aby odporkyňa zaplatila po 9 mesiacoch na jej výzvu zálohu na odmenu za čas realizovaný v úkonoch, pokiaľ by s nimi nebola stotožnená. Okresný súd nevysvetlil, prečo práve úkon advokáta prevzatie a príprava zastúpenia nemá byť honorovaná v každom konaní ako samostatný úkon právnej služby, ako sa vysporiadal s ostatnými vo vyúčtovaní špecifikovaný úkonmi,

nezdôvodnil svoj záver žiadnymi zákonnými ustanoveniami, ako aplikoval príslušné hmotnoprávne a procesné predpisy, prečo nevzal do úvahy jej tvrdenia týkajúce sa porovnania výšky odmeny, ktorá by prináležala advokátovi, pokiaľ by zastupoval odporkyňa bez dohody o odmene.

Rozhodnutie okresného súdu je nesprávne, nedostatočne odôvodnené, zmätočné a obsahujúce črty svojvôle. Okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nevyhodnotil dôkazy a skutočnosti tak, ako mu ukladá zákon, vec nesprávne právne posúdil a pri posúdení veci sa dopustil nezrovnalostí, chýb a procesných väd konania, ktoré majú za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Rozhodnutie okresného súdu je zásahom v jej prípade do princípu právnej istoty a porušením článku 14 Dohovoru v spojení s článkom 1 protokolu č. 1 a v rozpore s ustanovením § 157 O. s. p.. Z jej pohľadu ide o tak závažný jav, s ktorým úzko súvisí aj narušenie predvídateľnosti a právnej istoty princípu naplnenia legitímneho (oprávneného) očakávania.

Odporkyňa žiadala rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania. Poukazovala na to, že ak vychádza z pôvodného návrhu „na vydanie medzitimného rozsudku podľa § 152 ods. 2 O. s. p.“, ktorý bol návrhom v konaní č. k. 7C/6/2010 a stal sa samostatným predmetom konania, tak takýto návrh ako návrh samostatný podľa platných procesných predpisov podať nemožno. Ak sa uplatňuje právo na náhradu škody a toto právo sa stane nárokom (žalovateľnosť práva), tak takýto nárok možno uplatniť podľa § 80 písm. b) O. s. p. o splnenie povinnosti - zapltenie konkrétnej škody, ak je takáto škoda tvrdená. Súd je návrhom viazaný. Podľa § 153 ods. 2 môže súd prekročiť návrhy účastníkov a prisúdiť viac než čoho sa domáhajú iba vtedy, ak sa konanie mohlo začať aj bez návrhu alebo ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkmi. Podľa § 152 ods. 1 O. s. p. rozsudkom rozhoduje súd o veci samej. Podľa ods. 2 rozsudkom sa má rozhodnúť o celej prejednávanej veci. Znamená to, že spravidla súd vždy musí rozhodnúť o celej veci, čím sa v kontexte uplatňovaného nároku myslí „nárok na náhradu škody, ktorý musí byť riadne vyčíslený, prípadne obsahujúci aj úrok z omeškania“. Napriek takejto požiadavke zákonného procesného predpisu navrhovateľka nepodala žalobu na nárok na náhradu škody, ktorý sa týka škody v konkrétnej výške, z konkrétneho dôvodu, ale uplatnila ako procesne samostatný nárok „vydanie medzitimného rozsudku“.

Medzitimný rozsudok nie je procesne samostatne uplatniteľným spôsobom ochrany, lebo je súčasťou rozhodovania o celej prejednávanej veci, keď z tohto pravidla je v § 152 ods. 2 O. s. p. veta druhá urobená výnimka, „ak je to účelné, môže súd rozsudkom rozhodnúť najskôr len o časti, alebo len o základe veci“. Takéto rozhodovanie o základe alebo o časti veci nie je samostatným procesným prostriedkom ochrany práv žalobcu, ale tento sa použije len v riadne začatom konaní, kde je uplatnený riadny nárok „náhrada škody s konkrétnou výškou a inými podmienkami, napr. úroky z omeškania“. A ak sa v priebehu takto začatého konania zistí účelnosť rozhodovania len o časti alebo len o základe veci, súd na návrh účastníkov, alebo bez návrhu môže v konaní rozhodovať spôsobom, že vydá rozsudok o časti alebo o základe veci. Po právoplatnosti takéhoto rozsudku v tomto istom konaní pokračuje v rozhodovaní o zostávajúcej časti riadne podaného návrhu, napr. o konkrétne uplatnenej výške škody a úrokoch.

Takáto procesná možnosť je zákonom pripustená preto, aby z dôvodu procesnej ekonomiky sa nevynakladali zbytočne čas a prostriedky, ktoré by odôvodňovali výšku škody, pričom základ nároku by vzhľadom na rozsah dokazovania bol neprimerane zložitý. Preto súd môže rozhodnúť najprv medzitimným rozsudkom o základe nároku a ďalej v konaní pokračovať po právoplatnosti medzitimného rozsudku o výške škody.

Možno si navrhovateľka ani neuvedomuje, že podanie takéhoto vadného návrhu na vydanie medzitimného rozsudku môže mať za následok, vzhľadom na plynutie času aj malo, že nárok na náhradu škody, ak by aj bol dôvodný, by bol nepochybne premlčaný po niekoľkoročnom naťahovaní sa o procedurálnych otázkach a poučovacej povinnosti.

Navrhovateľka skutočne nepodala riadny návrh na začatie konania, ale podala len návrh na vydanie medzitýmneho rozsudku vychádzajúc z toho, že toto je samostatným procesným prostriedkom ochrany práv odporkyne. Tomuto však tak nie je. Z hľadiska vykonávaných úkonov tak, ako ich z hľadiska účelnosti a v súlade s ustanovením § 18 ods. 2 Zákona o advokácii spochybnil okresný súd, mohol tak urobiť, lebo zistil, že takto podaný návrh nespĺňa náležitosti riadne podaného návrhu podľa § 79 ods. 1 písm. c) O. s. p. Vo vzťahu k posudzovaniu oprávnenosti návrhu navrhovateľky ju vôbec nezaujíma to, či okresný súd v prípade obidvoch uvádzaných konaní po zrušení odvolacím súdom zanedbal svoju poučovaciu povinnosť, lebo je to vec súdu určená zákonom, ale ju zaujíma to, či bola takáto poučovacia povinnosť súdu potrebná a z akého dôvodu. Ak bola potrebná, že návrh neobsahoval náležitosti, ktoré obsahovať mal, ide evidentne o vadné zastupovanie. Ak úkony navrhovateľky boli z hľadiska procesného predpisu vadné a neviedli k riadnej úprave návrhu, tak boli zbytočné. Celé zastupovanie počnúc vadne podaným návrhom a ďalšími úkonmi neviedli k odstráneniu podstaty vadného postupu, ale k jeho ospravedlňovaniu, v rámci čoho aj odvolací súd zistil a vytkol okresnému súdu nedostatky v poučovacej povinnosti. Zbytočné úkony nie sú úkony účelne vynaložené na riadne zastupovanie klienta. Do momentu ukončenia zastupovania zo strany navrhovateľky návrh nebol riadne podaný. Na posudzovanie riadne podaného návrhu bol oprávnený súd aj v tomto konaní, preto si musel vyriešiť prejudiciálne otázku vhodnosti, efektívnosti a účelnosti úkonov z hľadiska toho, že do skončenia zastupovania zo strany navrhovateľky nebol riadne podaný návrh s takými náležitosťami, ako predpokladá zákon tak, aby sa o ňom mohlo riadne konať. Podľa § 18 ods. 5 Zákona o advokácii „advokátovi nepatrí odmena za tie úkony, pri ktorých nepostupoval s odbornou starostlivosťou“. Takáto zodpovednosť, závažné porušenie povinnosti advokáta, je „nepochybne špeciálnou úpravou nárokov z väd, ktorá musí mať prednosť pred akýmikoľvek inými úpravami obdobných nárokov“. (Strana 21, Bulletin Slovenskej advokácie č. 11, ročník 2011, JUDr. Peter Kerecman, PhD., zodpovednosť advokáta za škodu). Odporkyňa si uplatnila náhradu trov odvolacieho konania za 1 úkon právnej služby a to vyjadrenie k odvolaniu.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec prejednal v medziach daných ustanovením § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 214 ods. 2 O. s. p. napadnutý rozsudok okresného súdu podľa ustanovenia § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Podľa ustanovenia § 1 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii výkon advokácie je zastupovanie klientov v konaní pred súdmi, orgánmi verejnej moci a inými právnymi subjektmi, obhajoba v trestnom konaní, poskytovanie právnych rád, spisovanie listín o právnych úkonoch, spracúvanie právnych rozborov, správa majetku klientov a ďalšie formy právneho poradenstva a právnej pomoci, ak sa vykonáva sústavne a za odmenu (ďalej len "právne služby").

Podľa § 18 ods. 1 citovaného zákona advokát je povinný pri výkone advokácie chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta a riadiť sa jeho pokynmi. Ak sú pokyny klienta v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, nie je nimi viazaný. O tom klienta vhodným spôsobom poučí.

Podľa ods. 2 citovaného zákonného ustanovenia advokát je povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, ktorou sa rozumie, že koná čestne, svedomito, primeraným spôsobom a dôsledne využíva všetky právne prostriedky a uplatňuje v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia považuje za prospešné. Pritom dbá na účelnosť a hospodárnosť poskytovaných právnych služieb.

Podľa ods. 5 citovaného zákona odmena advokátovi nepatrí za tie úkony, pri ktorých nepostupoval s odbornou starostlivosťou.

Z výsledkov dokazovania vykonaného okresným súdom vyplýva, že navrhovateľka poskytla odporkyňi právnu pomoc na základe písomnej zmluvy o poskytovaní právnych služieb a uzavretej plnej moci, a to v konaniach, ktoré sa viedli na Okresnom súde v Banskej Bystrici pod č. k. 7C/6/2010 a 13C/95/2010. V konaní č. k. 7C/6/2010 sa terajšia odporkyňa domáhala návrhom na „vydanie medzitýmneho rozsudku podľa § 152 ods. 2 O. s. p., aby odporcovia 1/ a 2/ J.. Q. A. a J.. N. A. boli spoločne a nerozdielne

zodpovední za škodu, ktorá jej vznikla duplicitným zaplacením kúpnej ceny za pozemok KN-C parcela č. XXXX, druh pozemku - zastavané plochy a nádvoría o výmere 384 m², ktorý je zapísaný na LV č. XXX pre kat. územie K. obce K. v Správe katastra D. a ktorý odkúpila v podiele 1/1 od SR - Lesy SR, š. p., Banská Bystrica na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 20. 10. 2009, vklad ktorej bol Správou katastra D. povolený pod číslom vkladu V 2457/2009 dňa 23. 11. 2009“. V petite tohto návrhu ďalej uviedla, že „presná výška škody bude špecifikovaná po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozhodnutia“. Tento žalobný návrh navrhovateľky okresný súd odmietol uznesením zo dňa 19. 04. 2010, pretože napriek jeho výzve nedoplnila svoje podanie tak, aby spĺňalo zákonom predpísané náležitosti, aby bolo možné na základe jej podania označeného ako návrh na začatie konania konať. Proti tomuto uzneseniu podala navrhovateľka v zastúpení advokátkou, terajšou navrhovateľkou, odvolanie. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 19. 05. 2010 uznesenie okresného súdu, ktorým odmietol návrh navrhovateľky na začatie konania, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s odôvodnením, že okresný súd mal zisťovať, či tvrdené okolnosti zakladajú nárok na náhradu škody a či je účelné o základe nároku rozhodnúť medzitémnym rozsudkom, i keď navrhovateľka nárok nevymedzila jednoznačne jeho výškou. Navrhovateľka vo vyjadrení, ktoré doložila do spisu, zo dňa 07. 09. 2010, po rozhodnutí odvolacieho súdu opätovne žiadala, aby rozhodol okresný súd medzitémnym rozsudkom o základe žalobného návrhu zo dňa 12. 01. 2010 tak, že tento uzná ako opodstatnený čo do základu. Okresný súd žalobný návrh navrhovateľky rozsudkom zo dňa 08. 09. 2010 č. k. 7C/6/2010 - 81 zamietol. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie navrhovateľka v zastúpení právnu zástupkyňou advokátkou - terajšou navrhovateľkou. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 14Co/331/2010 - 103 zo dňa 15. 02. 2011 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že „prvostupňový súd za súčinnosti s navrhovateľkou ustáli žalobný petit vo veci samej, o ktorom bude ďalej konať“. Poukázal na to, že medzitémnym rozsudkom je možné rozhodnúť jedine v prípade, ak súd zistí aspoň čiastočnú dôvodnosť nároku a je dôvod na zrušenie napadnutého rozsudku s poukazom na ustanovenie § 221 ods. 1 písm. e) O. s. p. (nebol podaný riadny návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný). Terajšia navrhovateľka dňa 28. 03. 2011 vypovedala odporkyňu plnomocenstvo k zastupovaniu vo vedenom spore a zastupovanie prevzal advokát JUDr. František Vavráč. Konanie skončilo uzavretím dohody o urovaní medzi účastníkmi a na základe toho bolo konanie zastavené.

V konaní č. k. 13C/95/2010 sa navrhovateľka voči tým istým odporcom ako vo vyššie uvedenom konaní domáhala vydania platobného rozkazu, ktorým by boli odporcovia 1/ a 2/ (vyššie uvedení) zviazaní spoločne a nerozdielne zaplatiť jej sumu 40.629,35 Eur s príslušenstvom. V návrhu uvádzala, že uzatvorila s odporcami kúpnu zmluvu dňa 31. 01. 2007 - tak ako vo vyššie uvedenom konaní, odporcovia nesplnili svoju povinnosť vrátiť jej pôžičku, ku ktorej došlo na základe uvedenej kúpnej zmluvy. Aj v tomto konaní bola terajšia odporkyňa zastúpená terajšou navrhovateľkou. V tomto konaní terajšia navrhovateľka, ktorá zastupovala odporkyňu podala návrh na prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia vo veci č. k. 7C/6/2010. Okresný súd jej návrh zamietol. Krajský súd v Banskej Bystrici rozhodnutím č. k. 17Co/236/2010, zo dňa 29. 11. 2010, uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil. Navrhovateľka tiež v mene odporkyne podala podnet na podanie mimoriadneho dovolania proti rozhodnutiu okresného a odvolacieho súdu. Následne oznámila okresnému súdu, že vypovedala terajšej odporkyňu dňa 28. 03. 2011 plnomocenstvo k zastupovaniu. Toto konanie bolo zastavené na základe toho, že došlo medzi účastníkmi k uzavretiu dohody o urovaní tak, ako je vo vyššie uvedenej veci.

Zodpovednosť advokáta v najširšom zmysle slova je zodpovednosťou etickou aj právnu, je zodpovednosťou voči klientovi, súdu, inému štátnemu orgánu právnickej profesii, advokátskej komore, kolegom, koncipientom, verejnosti, voči sebe samému. Klient má nepochybne právo na to, aby mu bola právna služba poskytnutá riadne, t. j. s odbornou starostlivosťou a teda bez vád. Aj vznik nároku na náhradu škody sa odvíja od vadného poskytnutia právnej služby.

Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu okresného súdu dospel k záveru, že okresný súd vzhľadom na vykonané dokazovanie riadne zistil skutkový stav veci v zmysle ustanovenia § 153 ods. 1 O. s. p. a vec tiež správne právne posúdil, keď na danú právnu vec aplikoval ustanovenie § 18 ods. 2 a 5 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii. Okresný súd tiež svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 157 ods. 2 O. s. p. a v odôvodnení svojho rozsudku sa vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie a ktoré boli pre toto

rozhodnutie podstatné. Odvolací súd sa s právnymi závermi prvostupňového súdu v plnom rozsahu stotožňuje a na tieto poukazuje.

K veci odvolací súd len na doplnenie uvádza:

Klient má právo na to, aby mu bola právna služba poskytnutá riadne, t. j. s odbornou starostlivosťou a teda bez väd. Vplyv vadnosti poskytnutia právnej služby má vplyv na nárok na odmenu advokáta.

Z vykonaného dokazovania vyplýva, že medzi navrhovateľkou a odporkyňou bola uzavretá zmluva o právnej pomoci a v tejto zmluve sa v článku 2 zmluvné strany dohodli na odmene advokáta. Z výsledkov dokazovania však vyplynula aj tá skutočnosť, ako vyplýva z obsahu pripojených súdnych spisov - konaní, v ktorých navrhovateľka poskytla právnu pomoc odporkyňi, navrhovateľka nepostupovala v týchto konaniach s odbornou starostlivosťou tak, ako to vyžaduje § 18 ods. 2 Zákona o advokácii, ako uvádza v dôvodoch rozhodnutia okresný súd, a preto aj podľa názoru odvolacieho súdu nepatrí navrhovateľke odmena podľa § 18 ods. 2 Zákona o advokácii za tie úkony, pri ktorých nepostupovala s odbornou starostlivosťou. Stotožňuje sa s názorom okresného súdu, že v konaní č. k. 7C/6/2010, ktoré sa viedlo na tamomšom okresnom súde, navrhovateľka nepodala riadny návrh, a to ani po výzve okresného súdu a zrušení veci odvolacím súdom, pretože sa domáhala len vydania medzitýmneho rozsudku podľa § 152 ods. 2 O. s. p., pričom vzhľadom na to, že sa domáhala v zastúpení odporkyne náhrady škody z titulu nevrátenej kúpnej ceny z uzavretej kúpnej zmluvy, v tomto konaní neprichádzalo do úvahy vydanie medzitýmneho rozsudku tak, ako na to správne poukazuje odporkyňa vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky. V konečnom dôsledku navrhovateľka v tomto konaní ani odporkyňu do skončenia veci nezastupovala, vypovedala jej plnú moc. Navrhovateľka, pokiaľ vykonala úkony právnej pomoci pri zastupovaní odporkyne, tieto neboli účelne vynaložené a nevedli k odstráneniu jej vadného postupu v konaní. Nepodala návrh, ktorým by sa bola terajšia odporkyňa domáhala náhrady škody, ktorej výšku by bola špecifikovala, ale uplatnila ako procesne samostatný nárok „vydanie medzitýmneho rozsudku“, ktorý nie je procesne samostatne uplatniteľným spôsobom ochrany, lebo je súčasťou rozhodovania o celej prejednávanej veci. Ustanovenie § 152 ods. 2 umožňuje súdu rozhodnúť rozsudkom, ak je to účelné, najskôr len o časti alebo len o základe veci, ale v tom prípade, ak je uplatnený riadny nárok na náhradu škody s konkrétnou výškou. V tomto prípade tak tomu nebolo.

Pokiaľ ide o zastupovanie odporkyne navrhovateľkou v ďalšom konaní č. k. 13C/95/2010, odvolací súd si osvojuje závery okresného súdu, že úkony právnej služby, ktoré vykonala navrhovateľka v tomto konaní, nemožno považovať za účelne vykonané, keď považovala za taktický postup podanie dvoch žalôb skutkovo súvisiacich, týkajúcich sa totožných osôb a následne požadovala v tomto konaní prerušenie konania do skončenia vyššie označenej veci, ktorému návrhu nebolo vyhovené. Je tiež správny záver okresného súdu, že sumu, ktorú uhradila odporkyňa z titulu zálohu navrhovateľke, táto suma bola postačujúca na krytie jej odmeny za účelne vynaložené trovy právneho zastúpenia. Okresný súd preto správne rozhodol, keď nepriznal navrhovateľke ani odmenu za právne zastúpenie v uvedenom konaní. Z uvedených dôvodov krajský súd rozsudok okresného súdu, ako vecne správny, potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa ustanovenia § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O. s. p.. Odporkyňa mala v tomto konaní plný úspech, vzniklo jej právo na náhradu trov odvolacieho konania, podala návrh na priznanie tejto náhrady trov konania, preto krajský súd rozhodol tak, že navrhovateľku zaviazal zaplatiť odporkyňi trovy odvolacieho konania, a to trovy jej právneho zastúpenia advokátom. Odmena predstavuje náhradu tarifnej odmeny advokáta za zastupovanie podľa § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. c) citovanej vyhlášky, a to v sume 71,37 Eur a režijný paušál 7,63 Eur podľa § 15 citovanej vyhlášky, spolu odmena vo výške 79,- Eur, ktorú je povinná navrhovateľka podľa § 149 ods. 1 O. s. p. zaplatiť právnemu zástupcovi odporkyne tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.